BERLINGSKE TIDENDE

BÅD

Pas på ved køb af populær jolle

Af
Tage Schmidt

Wayfarer er nok den sejljolle, som det er mest nærliggende at interessere sig for, hvis man vil have plads til familien og deltage i senior-kapsejlads.

Man kan dårligt undgå at få øje på den eller høre om den. Der må efterhånden ligge omkring 1.000 af den i havne og på strande. Den hører til de både, der sejles mest flittigt med, og den har ry for at være stabil, sødygtig og robust.

Det kan altså synes som om, der ikke er meget at betænke sig på, hvis man har lyst til at blive jolleejer og finder Wayfarer passende i størrelse og pris.

Men faktisk er det vigtigt at være forsigtig. Der er stor forskel på de Wayfarer-joller, der udbydes til salg, og det gælder både de nye og de brugte. De dårligst udstyrede wayfarere er langt fra så sikre og problemfri at sejle med som de bedst udstyrede.

Man skal især interessere sig for, hvordan båden flyder, hvis den kæntrer eller fyldes med vand, og hvordan storsejlet »styres« med skøde og bomnedhal.

Den ny Mark 2 model, som har været på markedet et par år, har bedre indbygget opdrift end tidligere serier. Den opfører sig nærmest ideelt ved kæntring og er som regel uproblematisk at rejse op — også hvis den har vendt bunden i vejret. Der er ret meget vand i det store cockpit, når den kommer op, men det lader sig normalt øse ud, og med god vind kan det sejles ud gennem bailere (sluseporte) i bunden.

For at ældre wayfarere kan blive af lignende standard, skal de udstyres med opdriftmiddel — luftsække eller skumplast — i siderne, og man skal sikre sig, at stævnrummet ikke kan løbe fuld af vand. Ellers kan man komme i alvorlige vanskeligheder ved kæntring.

For svagt bom-nedhal

Indtil for nylig er Wayfarer normalt blevet leveret med såkaldt »engelsk skødning«, som giver dårlig kontrol over båden i vendinger og risiko for at få skødet snoet om rorpinden — altså alvorligt nedsat sikkerhed. Skødet bør føres ind til midten af bommen og ned gennem en blok i cockpittet ud for rorsmandens plads (midterskødning). Heldigvis kan systemet nemt ændres, men det koster lidt penge.

Wayfarer leveres fra det største værft med et nedhal — kaldet en kickingstrap blandt sejlere — der er for svagt. Udvekslingen er for lille, og den tynde line flås let ud af klemmen, så sejlet kan tviste og kæntre båden i et kraftigt pust. Det er nem at montere Wayfarer med en ordentlig kickingstrap, og den er en hovedfaktor for sikkerhed og kontrol over båden.

At jeg har rettet opmærksomheden så stærkt mod kæntringsrisikoen skyldes, at den altid er vigtig at tænke på, når man anskaffer en sejljolle med let sænkekøl. Med en dårligt konstrueret eller dårligt udstyret jolle kan situationen blive kritisk. Men i virkeligheden er netop Wayfarer usædvanlig nem at undgå at kæntre med, når man kan den fundamentale sejlteknik.

I øvrigt er det værd at være opmærksom på følgende:

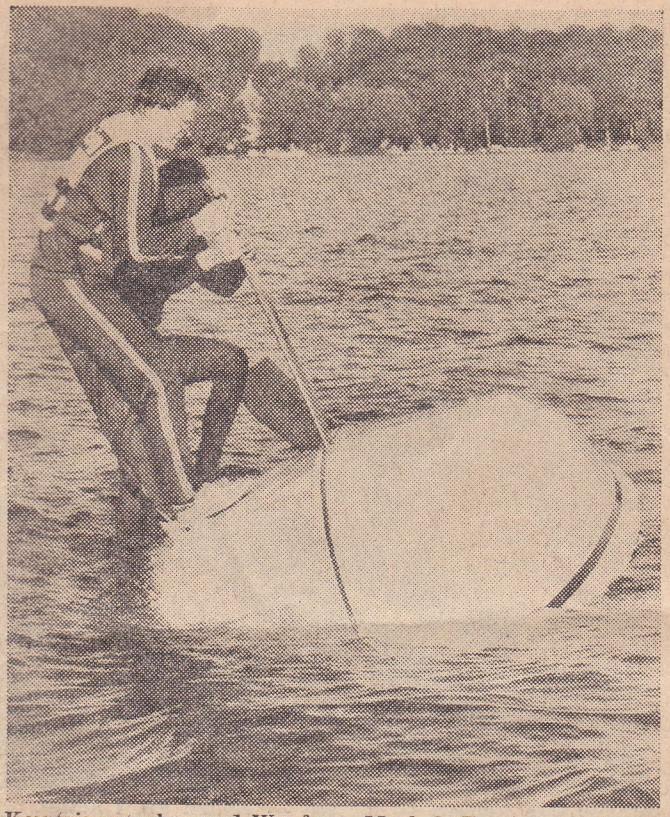
Når storsejlet er skødet i midten, skal det kunne rebes med liner i for- og agterkant. Dette rebesystem virker i øvrigt nemmere og giver bedre sejlfacon end det originale rullereb.

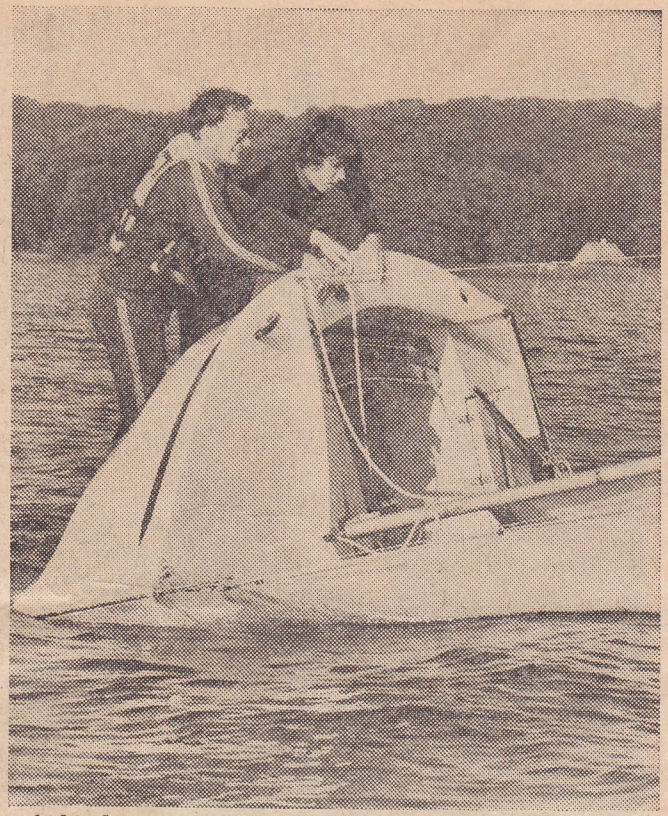
I de fleste vindstyrker, som man normalt sejler jolle i, går Wayfarer bedst med genua — stor fok. Den lille fok er kun en fordel, når man ikke kan »holde« båden med genua og rebet storsejl. Man kan eventuelt nøjes med storsejlet, gerne rebet, og altså sejle helt uden forsejl. Hvis man kun vil investere i ét forsejl, bør det derfor normalt være en genua.

Løjbommen betjenes nemt med liner på nye eller moderniserede wayfarere. Ældre både er leveret med et besværligt fingerskrue-system.

Wayfarer leveres som standard uden bailere, men de er et nyttigt udstyr — dels i frisk vind og kraftig sø, hvor der kommer røgvand ind, dels efter kæntring, og dels når båden står på land i regn.

Cockpitpresenning er næ-

Kæntringsøvelse med Wayfarer Mark 2: Først op på bunden — kølen bruges som vægtstang. Dernæst ud at stå på kølen. Idet jollen rejser sig, gælder det om at komme hurtigt ind i cockpittet.

sten uundværlig til at holde regn (bundvand) ude, når båden ligger i vandet mellem sejladserne. Beskyttelsesskinner på slingrekøle og forkanterne af sænkekøl og ror skåner båden ved strandsejlads.

Sejlegenskaberne er gode, men skæmmede af plask i søen på grund af den kantede skrogform. Wayfarer kan komme op at plane som en speedbåd, men kræver mere vind til det end lette kapsejladsjoller. Den har plads til f. eks. tre store voksne eller to store voksne og tre børn, flere i let vejr, og der kan ligge en påhængsmotor i stuverummet agter.

Vi har lånt den ny Mark 2 af Skovgaard-Mortensen Marine, der sælger Wayfarer med midterskødning, genua og moderne rebesystem som standard for 25.880 kr. Ove Skovgaard-Mortensen, som privat er ivrig jollekapsejler, har i øvrigt et program af alternativt og ekstra tilbehør, der omfatter en kraftig kickingstrap, som kan betjenes af rorsmanden, og kevlar-fald.

Wayfarer er 4,82 m lang og 1,86 m bred, vejer 170 kg sejlklar og har i alt 13,1 kv.m sejl med genua på 4,3 kv.m. Fokken er 2,8 kv.m, og der fås en spiler på 14,5 kv.m.